

I.

Úterý 18. září 1934

Lavinie přišla ráno na snídani o pět minut později a vypadala děsně našťavaně. Žuchla sebou na místo, tmavé vlasy jí přitom tak trčely na hlavě jako hnízdo, že mě napadlo, jestli v nich ještě neschovává hřeben. Dost neotesaně sebrala z tácu toast, zrovna když se pro něj natahovala Sophie Croke-Finchleyová z vedlejšího pokoje, a s příšerným rámusem k sobě přitáhla máslenku.

„To bylo sprostý!“ zvolala Sophie. „Chtěla jsem si ho vzít!“

„K čertu s máslem!“ vychrlila Lavinie. „Někdo mi čmajznul kravatu. Moji *kravatu*!“

Lavinie si ráda vymýšlí – a taky je příšerně roztržitá –, takže jsme si všechny vyměnily nevěřící pohledy.

„To je nesmysl,“ řekla Kitty. „A i kdyby, to nemáš jinou?“

„Jedna mi minulý týden zahučela do nádobky s inkoustem a druhá je roztrhaná,“ zavrčela Lavinie.

„Jejda, jak jsi ji roztrhla?“ zajímala se Rybka.

„Rozkousla jsem ji,“ odpověděla Lavinie. „Nevycházelo mi sčítání.“

„Ach,“ řekla Rybka, „můžeš si půjčit moji náhradní.“

„Ne, to teda *nemůže*,“ ozvala se Kitty. „Lavinie, vsadím se, že ji máš někde pod postelí nebo v úboru na tělocvik nebo tak něco.“

„No to teda nemám,“ opáčila Lavinie. „Protože naposledy jsem ji viděla, jak visí v nohách mé postele. Nikam jinam jsem ji nedávala a samotná asi neodešla, že? Takže ji někdo musel čmajznout. Máte mě snad za nějakou hlupačku?“

„Jo,“ vypálila Kitty.

„Ne,“ řekla Rybka zároveň.

Klementina, která je ve vedlejším pokoji se Sophií, se při tom krutě zachichotala a Lavinie ji probodla pohledem.

„Kdyby to byla tvoje kravata, nesmála by ses,“ pronesla směrem ke spolužačce.

„No ale není,“ řekla Klementina. „A beztak jsi ji jenom někam zašantročila, vsadím se, o co chceš. Ajaj, vychovatelka ti to dá sežrat, co?“

„Nezašantročila!“ zakřičela Lavinie. „Fakt *ne*! Proč mi nikdo nevěříte?“